

den Udvikling i Erhvervslivet, der har fundet Sted i Tiden efter 1863, saa maa man være Fanatiker for at bruge stærke Udtryk om den Toldlov, der mere end alt andet har bragt Byerhvervene frem.

Men det er ikke nok med en Toldlov, som yder Beskyttelse; der kræves Mænd til at tage fat paa disse Opgaver. Tror man nu, at Folk med gode praktiske Ideer, Folk med Initiativ, Folk med Evne og Villie til at bringe Ideerne til Udførelse vokse paa Træerne? Det er sjældne Fugle her i dette Land, der tør vove sig ind paa noget nyt og uprøvet, tør vove deres Eksistens for en Idé, for en ny industriel Virksomhed. Hvis De ville se Dem om blandt Folk, hvor mange have vel saa Initiativets hellige Ild til at begynde paa noget nyt og uprøvet og faa det gennemført. Herhjemme synes man ikke at sætte Pris paa disse sjældne Fugle, vi stække tværtimod Vingerne paa dem. Vi ville navnlig ikke have nogen ny Toldbeskyttelse, den er af det onde; Bybefolkningen skal ud paa Landet. Der tales om unaturlige og kunstige Industrier. Men er Landbrugets industrielle Virksomhed virkelig saa naturlig? Man kan jo i og for sig godt ved Hjælp af Majs og andre Foderstoffer indrette sig med Kreaturer og Svin i en By uden at benytte den gode danske Jord. Der er intet i Vejen derfor undtagen maaske Sundhedskommissionen. Da der indgaar for over 100 Mill. Kr. Majs, Foderstoffer og Oliekager m. v. i den Produktion, som kaldes dansk Smør og Flæsk, forekommer Berettigelsen til at kalde disse Produkter nationale mig ikke meget større end Berettigelsen til at bruge samme Udtryk om de Bomuldsvare, der fabrikeres af engelsk og amerikansk Bomuld. Lad os dog være fri for al den Tale om naturlig og kunstig Industri. Enhver Virksomhed og Industri, der ikke er skadelig for Sundheden, og som kan bidrage til at hæve og udvikle Nationens Kræfter, er hverken kunstig eller unaturlig. Nej, hvad der er kunstigt og unaturligt er den Inkonsekvens, som findes i det foreliggende Toldlovsforslag, ogsaa hvad Landbruget angaar. Man bevarer Ostetolden, som nu ophøjes til at være en Luksustold. Man foretager en Reduktion af Sukkertolden uden Hensyn til Brysseler-Konventionen, som jeg har nævnt. Man bevarer Told paa Humle. Man nedsætter Tolden paa Cikorierødder og paa Træ og Træmasse, og man ophæver Tolden paa Tjære. Træmasse og Tjære ere næsten de eneste Produkter, som kunne give de store Bjergfyrskultur

paa Heden en beskeden, men absolut nødvendig Indtægt. Det er ædelt og uegenlystigt, men vor Ædelmodighed og Uegenlystighed ere dog noget begrænsede. Ostetolden bevare vi helt, Sukkertolden og Tolden paa Cikorierødder nedsætte vi, dog kun noget. Men vor Standhaftighed som Frihandelens begejstrede Apostle bærer dog sin skønneste Blomst, naar vi ikke ville have Told paa Kartoffelmel. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Sag — min ærede Kollega, det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund), har berørt den udførligt, og det har glædet mig, at den ogsaa har fundet Tilslutning hos det ærede Medlem, der talte i Dag (Sonne). Der er dog en Side af Kartoffelmelsemnet, jeg maa udtale mig lidt om, fordi det er det mest meningsløse af alt, nemlig at vi yde Tyskland en Indførselspræmie i Form af lavere Fragt end den, vore indenlandske Fabrikker maa betale. En Vagonladning Kartoffelmel fra Horsens til København koster i Fragt 59 Kr. 20 Øre, medens en Vagonladning fra Tyskland over den samme Vejlængde paa de danske Statsbaner kun koster 53 Kr. 33 Øre, altsaa en Begunstigelse for Tyskland i Fragt af ca. 12 pCt. Det er altsaa ikke nok, at man ikke vil have nogen Toldbeskyttelse paa Kartoffelmel, men man gør det fuldstændig af med de „kunstige“ Fabrikker, som give sig af med at fremstille et saa „unaturligt“ Fabrikat som Kartoffelmel, ved at begunstige Udlandet med Importpræmie — Eksportpræmie antager jeg nok, at Tyskerne selv besørge. Om det gaar ud over 20—25 Kvadratmil magre jyske Hedejorder, har jo ikke meget at sige, naar bare vi andre faa vort Kartoffelmel billigt. Det er jo en bekendt Sag, at Udlandet er gaaet den Vej til fremme Afsætningen af Industriprodukter ved Hjælp af Eksportpræmier, men vi ere gaaede en anden Vej, som sikkert bør præmieres, thi den er vistnok enestaaende, nemlig ved billige Fragtsatser at begunstige den udenlandske Import her til Landet, der sendes med de danske Statsbaner. Jeg har nævnt et Eksempel, men for at vise, at der er System i Galskaben, maa jeg tillade mig at nævne nogle flere. En Vagonladning Jern- og Staalvarer af alle Slags, Messingvarer samt andre Hel- og Halvfabrikata af uædle Metaller o. l. koster fra Fredericia til København 71 Kr. 30 Øre. Fragten for den samme Vejlængde paa de danske Statsbaner for en Forsendelse fra Tyskland udgør kun 64 Kr. 89 Øre. Et andet Eksempel: En Vagonladning af Jern- og